Ч. 10 Четвер 15 (27) січня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Справа ческо-німецкого спору. — Чутка о димісиї ґр. Куденгове і місия шефа секциї Гартля. — Справа поєдинку пос. Вольфа з Пінкасом. — Більов о справах заграничних; его заява о Драйфусї і враженє єї в Парижи. — Справа процесу Золї.)

Зачувати, що межи Чехами а Німцями в ческім соймі зачнуть ся знову переговори при помочи правительства в справі язиковій а до того будуть ужиті перерви в часї засїдань соймових. Пос. Енґель конферував вже онезди з німецкими послами. В недїлю мають явити ся посли Герольд і Пацак на зборах в Кутногорі і там будуть говорити о ситуациї політичній. Виходячі в Кутногорі Podvisoche Listy інспіровані звичайно пос. Пацаком, доносять, що нові розпорядженя язикові, які правительство думає видати в лютім, не скривдять Чехів, а рівночасно позбавляють Німців всякого занепокоєня. Провідна гадка нових розпоряджень опирає ся на засадї рівноуправненя правительственного і на подїлї краю на три области язикові.

Від кількох днів ходить в Празї якась дивна чутка. Кажуть іменно, що теперішний намістник в Чехії, ґр. Куденгове має уступити а на єго місце буде знову покликаний ґр. Тун — вість досить не імовірна, позаяк ґр. Тун, як звістно, вже за попередного свого урядованя стрічав велику опозицию серед Чехів.

Шеф секциї з міністерства просьвіти, Гартель, котрий, як звістно, виїхав до Праги в справі тамошного німецкого унїверситету, старає ся наклонити студентів, щоби они ходили і дальше на виклади, бо в противнім случаю стратять цїлий курс. Студенти все ще опирають ся і розіслали відозви до всїх німецких унїверситетів в Австриї і Німеччинї. Сенат німецкого унїверситету урядує і дальше, позаяк міністерство просьвіти орекло, що сенат повинен дотн сповняти свої функциї, доки міністерство не згодить ся на єго димісию.

Молодоческий посол Пінкас визвав був на поєдинок пос. Вольфа за то, що той в соймі сказав до Молодочехів: Ви єсте народом посіпахів полицийних. Вольф зразу не хотів приймити поєдинку, бо гадав, що Пінкас жид і фаховий учитель борбництва. Пізнїйше коли переконав ся, що Пінкас єсть християнином і лиш предсїдателем клюбу борбників, приняв поєдинок, але перед тим ще справу поєдинку передано судови мировому, котрий мав рішити чи Пінкас особисто може уважати ся обидженим словами Вольфа. Суд орік, що нї, і на тім закінчено на разї справу поєдинку.

Важну заяву зложив онезди секретар державний Більов в буджетовій комісиї німецкого парляменту. Він сказав, що правительство хіньске згодило ся на всї жаданя Німеччини, а тим самим треба уважати, що Хіна дала повну сатисфакцию за убите німецких місионарів. Найлїпшою запорукою, що подібні случаї вже більше не повторять ся, есть то, що німецкі кораблї воєнні позістають силою договору постійно в заливі Кіаочу, де також стоїть німецка залога. Що-до Крети, то Німеччина має лиш о стілько інтерес в сїй справі, о скілько її розходить ся о то, щоби Крета не стала ся причиною нових непорозумінь межи державами і нових запутанин на Всходї.

Правительство німецке в порозуміню з австро-угорским правительством постановило установити в Празї консулят в цїли охорони інтересів проживаючих там німецких підданих.

Еляборат комісиї для контролї грецких фінансів буде поданий кабінетам і грецкому правительству до розслїдженя. Зміст еляборату держить ся в тайнї а вісти ґазет о змісті єго не зовсїм суть вірні. Грециєя переконає ся сама, що контроля фінансів лежить в єї власнім інтересї. Будучність Грециї зависить від поліпшеня єї кредиту.

Що-до справи Драйфуса мусить бесїдник держати в як найбільшій резерві. Заявляє однакож як найбільше рішучо, що помежи бувшим капітаном Драйфусом а орґанами німецкої держави не було нїколи нїякої звязи та констатує з вдоволенєм, що справа Драйфуса не могла нарушити добрих відносин межи Німеччиною а Франциєю.

Повисша заява Більова в справі Драйфуса зробила в Парижи величезне враженє. Пос. Жоре хоче знов інтерпелювати в парляментї і зробити правительству докір, що оно своїм загадочним поступованєм викликало ту заяву. Зачувати також, що з подібною заявою виступлять також Австро-Угорщина, Анґлія, Італія і Іспанія. Кажуть, що Драйфус зносив ся лиш з орґанами Росиї і длятого лиш одна Росия останесь на боці і не виступить з такою самою заявою.

---

4)

Вінета.

(З даньского — Зельми Лягерлеф.)

(Конець).

Коли він вкінци вертає знов до Візбі, чує з усїх сторін гутірки, що Вера, від коли віддала ся за кривого, стала дуже недобра. Она полює на бідних довжників і грабить їх тоді, коли они щось мають, чим могли би полїпшити свою долю. Она їздить і на села, бере участь в лїцитациях і підбиває цїну товарів, котрих инакше нїхто не купив би і они лишили би ся у довжника.

Одної недїлї пополудни бачить єї Том на богослуженю в церкві. Она входить, як вже сьвященик почав говорити, іде і скрипить чобітьми, приходить до першої лавки, кидає з лоскотом книжку і починає з сусїдкою голосну розмову. Она поводить ся так неприлично, так кричить — ми також то бачили — що сьвященик перестає говорити і дивить ся на неї. Але она нїчого собі з того не робить, так що здає ся, що сьвященик не скінчить проповіди. Втім она встає, немовби хотїла сказати, що проповіди не варто слухати і виходить з шумом з церкви. Люди богато відтак говорять о тім. Ми сестри зараз пізнаємо, що она того научила ся від коваля. Сьвященик ганьбив єго раз за єго безбожність і він хоче тепер мстити ся за те.

— Вірте менї, пане Стоне, що кривий стає для неї злим духом. Єго злоба доси не виявляла ся так, бо був калїка; але тепер він має вже таке єство, що може зробити, що він захоче. І она слухає. Том і другі, а також і ми говоримо їй, аби она не давала ся змушувати до злого; але на сьвітї нема нїчого, нїчого, чого би она так бояла ся, як коваля. Том гадає, що она була би в силї убити єго, колиб лиш єї чоловік того захотїв.

— І він приходить до пересьвідченя, що єго жде щось страшного. То сотворінє без волї і без розуму дасть себе попхнути до згуби.

— В тім часї постигає коваля новий удар апоплектичний. Він вже не може робити молотом і в своїй безчинности стає ще злїснїйший.

— Том зачуває, що по цїлім містї ходить найгірша слава о єго сестрі. Ми помагаємо єму дійти аж до жерела тої сплетнї і пересьвідчуємо ся, що то вийшло з кузнї. Але нїхто не чув, аби то говорив коваль, всьо розголосила єго жінка.

Том вправдї надїяв ся того, але мимо того єго дїймив глубоко той удар. Єму здає ся, що найлїпше буде нїколи більше не сходити ся з Верою, і він не бачить єї вісім днїв.

З другої-ж сторони робить, що може, боронить єї і лагодить. І він постановляє собі не опускати бодай цїлковито ту бідну, безпомічну женщину. Він наймає ся на один корабель, що постійно курсує між Штокгольмом і Візбі і так не потребує віддалювати ся з дому на довше, як на кілька днїв.

— Але одного вечера стрічає він єї у сестри. Вера входить заплакана, кидає ся на колїна і просить проценя. Сестра Тома тверда для неї; тоді нїхто не мав для Вери милосердия. Том стоїть тихо і прислухує ся, аж она вкінци вижебрала для себе проценє хоч нерада, відтак проводить єї до дому.

— На дорозї просить єї і благає, аби була сильна. І тоді розкрила она єму своє серце як перше, і він бачить, яке єї житє. Примхи і злоба недужого заєдно єї мучать. Коваль попадає на тисячі злобних вигадок, а найгірше мучить єї тим, що може зробити Тома на цїле житє нещасливим.

— Ну пане, Стоне — питала панна Мария, — знаєте тепер досить?

— Чи Ви нїколи не чули — відповів мр. Стоне майже гнївно — о людях, що за добрі для свого окруженя. В тих днях сама єї близкість дала менї щастє. Чи маю єї покинути тому, що була за слаба, що надуживано єї волї, що доведено єї страхом до божевільства.

Лиця трех старих дам ясьніли вдоволенєм. Панна Мария не відповідаючи нїчого, оповідала дальше:

— Коли Том довів єї до того пізнаня, що она боїть ся о него, може єї тепер успокоїти. Він каже їй, що нїхто не може єму зашкодити, і тому она не потребує слухати свого чоловіка.

На другий день — здає ся — сказала она то кривому і він дістає ще один апоплектичний удар. Від того часу она така застрашена, що не сьміє не слухати. Але коваль лежить такий слабий, що не може вже рушити й пальцем, всьо, що може робити, то їсти і говорити.

— Відтак приходить удар за ударом. Одного дня, коли Том вертає з дороги, довідує

Процес Золї в справі Драйфуса заповідає ся вельми сензацийним. Золя хоче завізвати на сьвідків майже півтора сотки людий. Межи иншими буде він жадати поклика ня на сьвідків росийского посла в Брукселї Гірса, і радника росийскої амбасади Нарішкіна, та австрийского радника леґацийного Думбу і австрийского аташе войскового Шнайдера та італїяньского аташе войскового. Не буде жадати лиш покликаня на сьвідків членів нїмецкої амбасади а то внаслїдок заяви Бїльова в комісиї буджетовій.

Новинки.

Львів дня 26-го січня 1898.

— **Іменованя.** Мінїстерство торговлї іменувало почтового офіцияла і окінченого техніка Ів. Квятковского у Львові провізоричним ад'юнктом будівництва при Дирекциї почт і телеграфів. — П. Намістник іменував повітових лїкарів: дра Ант. Сльопчку в Короснї і дра Тад. Теодоровича в Станиславові повітовими лїкарями в IX. класї ранґи.

— **Доповняючий вибір** одного члена ради повітової в Перемишли з ґрупи міста Перемишля, розписала президия ц. к. Намістництва на день 9-го марта с. р.

— **Знов еміґрацийні аґенти.** З Ярославщини пишуть до „Дїла“: „Фірма Ф. Міслера з Бреми розвела в нашім краю аґітацию за еміґрацию до Гонолюлю і, на жаль, не без успіху, як сьвідчить отсе письмо від тої фірми до селян в Лежахові коло Ярослава (письмо то подаємо в перекладї з польского): „Шановний Пане! Дотично *пересланої Вам шифкарти* на вільний переїзд з Бреми до Гонолюлю запитую Вас додатково, чи Ви вільного стану чи жонатий. Коли Ви жонатий, то я перевезу також і жінку Вашу, а в данім случаю і дїти, коли вік їх не стане на перешкодї. Отже прошу подати менї назвище і вік своєї жени (взглядно дїтий) а також донести виразно, чи хочете родину з собою забрати, чи самі їхати, лишаючи родину в краю. По одержаню сих виясненpráв дістанете відповідь, чи зголошенє Ваше буде принятє. Дожидаючи відповіди відворотною почтою, остаю прихильний *Ф. Міслер.* — До того часу вже кільканайцять родин руских вибрало ся до Гонолюлю, а тепер, як бачимо, Міслер транспортує туди дальше. Еміґрация з ярославского повіта заповідає ся на сей рік сильна, бо збирають ся еміґрувати цїлі села, як Лежахів (звідси 27 родин просить о пашпорти), Ветлин, Лази, Височко і т. д. — До того письма треба додати, що Гонолюлю єсть столичним містом островів Сандвічских або Гаваі, островної ґрупи належачої до Полїнезиї в північно-всхідній части Тихого океана. Річ ясна, що коли Міслер дає „шифкарти на безплатний переїзд“ до Гонолюлю галицким селянам, то там, видко, потребують робітника до таких робіт чи послуг, яких не хотять підняти ся люди з инших народностий, західно-европейских. На всякий спосіб жде наших людий в Гонолюлю певно не „рай“, длятого рухови еміґрацийному туди треба всїми силами противдїлати....

— **Снїжні замети.** Ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові оповіщує: В наслїдок снїжних заметий здержано з днем 24-го с. м. рух всяких поїздів на льокальній зелїзници Львів-Клепарів-Янів імовірно на три дни, а на просторі Підвисоке-Тернопіль на два дни. Між стациями Тернопіль-Острів-Березовиця і на шляху Тернопіль-Копичинцї рух поїздів незмінений.

— **Подяка.** Отсим маємо честь зложити щиру подяку Вп. п. Юркевичеви, начальникови стациї зелїзничої в Глїбовичах великих, котрий в ночи на 20-го сїчня с. р. лично явив ся при пожари зі службою і сикавкою. — *Громадяни Глїбович великих.*

— **Пригода на зелїзници.** Вчера в ночи вискочили з шин на стациї Марківцях льокомотива і пакунковий віз при поїздї особовім, що ішов зі Львова до Іцкан. З подорожних і зелїзничого персоналу не потерпів нїхто ушкодженя. В наслїдок тої пригоди поїзд опізнив ся о 4 години. Причиною вискоченя з шин був сьніг, бо шина сполучаюча на зворотници, не пристала добре до шини головної.

— **Крадїж книг з Видїлу краєвого** викрито перед двома тиждями. Ті книги пропадали зі стоячих в сїнях шаф в загадочний спосіб і аж случай напровадив на слїд злодїя, Івана Ляха, бувшого заступника офіцира, а тепер диюрнїста карного заведеня. Лях добирав ся вечерами незамітно до будинку Видїлу краєвого, розбивав замки при шафах і виносив звідтам грубі книги, котрі відтак продавав на масло Сам. Кацови, крамареви при ул. Браєрівскій. Енерґічним заходам поліциї удало ся вкінци викрити злодїя і відобрати всї украдені книги, разом 23, за котрі Лях дістав від Каца 2 зр. 48 кр., а котрі представляли для Видїлу краєвого вартість кількасот зр. Ляха, караного вже два рази перед тим за крадїж, замкнено у вязници.

— **Скок з поїзду.** З Черновець доносять, що в середу вечером, за стациєю Милешовичами, вискочив з особового поїзду, що ішов з Іцкан до Черновець, якийсь різник з Радівців, бо поминув з неуваги Милешовичі, де мав висїдати. Скок був дуже нещасливий, бо різник покалїчив собі цїле лице, вибив собі око і розбив собі ніс та долїшну щоку. Нещасного побачила жінка будника, що тоді переспускала поїзд і подала єму першу поміч, а від години пізнїйше, коли надійшов особовий поїзд з Черновець, задержала єго і зажадала для покалїченого помочи. Прислуга при поїздї займила ся ним і уложила в осібнім возї, почім відвезено єго до шпиталю в Радівцях.

— **Малий самоубийник.** Дня 19-го с. м. повісив ся в містї Лодзя 10-лїтний хлопець Генрик Шульц. Причина самоубийства незвістна.

— **Помер** Омелян Сас Комарницкий, емеритований радник судовий, адвокат краєвий і член ради міста Станиславова, в 54-ім роцї житя в Станиславові.

Штука, наука і лїтература.

— **Дзвінка ч. 2** з дня 20 сїчня містить: Різдвяну казку Марка Черемшини „Сльоза“; — стишок Сильв. Яричевского „Віл і муха“; — дальшу часть „Учених розмов Никольця з татком“ Ост. Макарушки; — конець повістки Віри Лебедової „Перед Новим роком“; — ста-

---

ся, що коваль умер, трохи пізнїйше оповідають єму, що Вера убила мужа, а відтак приходить хтось і каже, що она вже у вязници.

Панна Мария замовкла на хвилю. Один з єї слухачів, она не знала котрий, так тяжко зітхнув, що то звучало як стон. На око они оба були непорушні.

Том, все ще перехилений через поруче софи, так, що єго лиця не можна було бачити, Англичанин простий, випрямлений, гордий, немов би ріс.

— Коваль — оповідала знов панна Мария — велїв їй одного дня раненько вивезти себе на море. Она звезла єго візком над берег, посадила єго в човен і виплила з пристани. Коли вже були досить далеко від берега, мусїла єго викинути з човна у воду.

— Певна річ, що той чоловік спрокрив собі вже житє; але він уложив собі такий плян своєї смерти, щоби на єго жінку мусїло упасти підозрінє убийства. Кождий знав, що він сам без помочи не міг кинути ся в море. А коли хотїв в той спосіб зробити Тома нещасливим, то єму то цїлковито удало ся.

— Том бо, пане Стоне, не може о тім забути. Все, коли погадає о щастю, стає перед ним немов мур, о котрий він ударить. Він не вірить, аби Вера утопила чоловіка з власної волї. Він знає, що она зробила то лиш в слїпім послуху. Він вірить, що коваль приказав їй утопити себе.

Але єму стало страшно перед нею. Єї можна до всього намовити. Таку женщину неможливо брати за жінку. Она не має ні розуму ні волї.

На кождий спосіб Том не опустив єї. Справа прийшла перед суд і она завдячує лиш сьвідоцтву Тома, що єї увільнили. Він помагав їй щиро і ревно, доки не вийшла знов на волю. Відтак сказав їй, що тепер між ними всьо скінчене. Він не хоче єї більше бачити; то що она зробила, розлучило їх на віки.

— Він не перечить, що й тепер ще любить єї; але по тих тяжких журбах зробив ся з Тома утомлений, знеохочений чоловік. „Я стратив би розум, коли би люди могли щось злого говорити о моїй жінцї“ — сказав. „Я не міг би нїколи на неї спустити ся“. І він постановляє нїколи більше не відвідувати єї дома і дивити ся в инший бік, коли стрітять ся на улици; бо она помимо всього принадна для него.

— Она підпає ся як звичайно. Кузню продають і она спроваджує ся до своєї матери. І мимо всього, що пережила, она все дуже молоденька. В нїй видко ще дитину. Том через неї передчасно постарів ся, а она запоминає і процвитає.

Панна Мария притакнула собі головою, а відтак говорила дальше дуже торжественно:

— Тепер виступає в житю Вери тре ий мужчина. То чужинець, не земляк, він навіть не уміє з нею говорити, він освідчив ся о єї руку не знаючи єї минувшини. Она поручила Томови оповісти єму о собі. То дивна річ, она мусить щось значити. Від довшого часу нїхто з нас не бачив єї. Чи она розвинула ся, чи почала гадати над собою?

— Нїхто з нас не має тепер права вплинути на постанову пана Стоного, коли він вже всьо знає; але заки він рішить ся, то Томовим обовязком сказати єму, яке враженє робила она, коли він єї знов побачив.

Том Зундлїнґ підвів голову. — Коли я їй сказав, що Англичанин хоче єї взяти, відповіла, що не хоче нїкого дурити. Я сказав, що він не потребує нїчого иншого знати, хиба то, що она вдова, сеж досить, коли він єї везе до чужого краю.

Она відповіла, що я певне лиш тому так приспішую справу, аби вже більше не займати ся нею.

Том замовк, послїдні слова завмерли єму в горлї і він так як перше похилив ся безсильно на поручє софи.

Якусь мінуту було в малій компатцї паннів цїлком тихо. Они всї дивили ся на Тома Зундлїнґа, що сидів понурий, без надії, непорушний і чув чого всї від него дожидають, але не мав сили зробити того.

— Бачите, він не може рішити ся — сказала панна Мария, показуючи на Тома як на сплячого.

Мр. Стоне встав і промовив о Томі як о мерци, з котрим не треба числити ся.

— Жалую того чоловіка! Загубив своє щастє. Він не умів виобразувати нїжну, мягку душу, що до него належала. Я єго розумію, але жалую єго. Що до мене... сказав Англичанин поважно, випрямившись в цїлий свій ріст, то пригадуєте собі, панно Марие, що я вам говорив о руцї єї і своїй. То она, то та женщина, що менї дарує єї море. Она суджена менї від мого дитиньства і я мав би єї покинути тепер, коли єї найшов? Я беру єї з собою до мого краю і буду мати радість на цїле моє житє.

* *
*

Тої ночи спав мр. Стоне в готели; але на другий день рано пішов до малого домку під міскими муром. Він отворив двері і поглянув до середини. Мати сидїла при своїй машинї під вікном і здавало ся не зважала на него. Дочка стояла коло печи, він дав їй знак рукою і она вийшла до него.

Він поступав після уложеного пляну і знав на певно, як всьо скінчить ся. Він взяв єї з собою за місто. Там поза мурами і ровами стояла самотна розвалина. А довкола тої розвалини простягала ся обширна лука, що подобала на дно видуманого моря більше як всьо инше у Візбі. Цїла рівнина була синя від великих синих цьвітів, лише по серединї відбивав від тої синої краски ярко червоний мак як полумінь. Зараз побіч луки здіймала ся вапняна гора дивно неправильна, а на нїй лежало велике каміне, котре в тім непевнім сьвітлї денним можна було взяти за спочиваючі морскі зьвірята. А понад тим всїм легка, филюючa мрака, що здавалось своїм корінєм пила поживу з землї.

Всьо складало ся як він хотїв. Она сїла на камінь, а він положив ся коло єї ніг. „Вінета, Вінета“ — сказав і зробив їй знак, аби співала. І він замкнув очи, а она співала; він впивав ся тою піснею і чув, яка солодка єї близкість, яка она дорога і мила для него.

Але нагле она перестала співати. Він поглянув в гору і замітив, що она сидить непо-

тейку „Як живуть птахи співучі“, відозву до діточок. З ілюстраций поміщено в тім числї вид сьвятоюрского монастиря коло Словяньска в Харківщинї.

— **Учитель ч 2** містить: Початок розвідки К. Лятурна „Етнольоґія вихованя“; — статю „З дидактики педаґоґії“; — статейку „День птахів в Америцї“; — вісти з сойму галицкого; — розвідку „Сакхарина або цукерина“; — всячину, постанови властий шкільних, вісти літературні, оповіщеня і конкурси.

— **Про новий процес цивільний**, написав Антін Дольницкий. Коштом і заходом Товариства „Просьвіта“, цїна 20 кр. —

— **О нових податках особистих**, написав Атанасий Заячківский. Коштом і заходом Товариства „Просьвіта“, цїна 10 кр.

Обі ті книжочки в теперішну пору дуже важні, лиш на жаль появили ся трохи за пізно, коли вже в сїм напрямі повидавано множество всїляких инших підручників в тих самих справах. А все-таки і они зроблять ще неодну добру прислугу. Шкода лиш, що книжочка о податках особитих не написана трохи обширнїйше і не уложена подібно як перша о процесї цивільним в формі питань і відповідий, що було би дуже причинило ся до вияснення тої запутанини, яку в початках викликує фасиноване нових податків.

— **Наша Монархія.** (Unsere Monarchie) Сего прекрасного ювилейного діла вийшов вже 13 зошит і містить в собі першу часть видів міста Відня. Хто нїколи не був у Віднї, може з тих видів набрати докладного понятя о красї столиці нашої монархії і его величавих будинках. Собор сьв. Стефана, ратуш, опера, университет і т. д. то самі монументальні будівлї, якими мало яке місто може повеличати ся. Крім того знаходить ся в сїм зошитї ще й види віденьского Рінґу — специяльности, якою лиш Відень величае ся. Діло: „Unsere Monarchie“ можна препумерувати в кождій книгарни в краю або у Віднї: Uniwersitäts-Buchhandlung, Georg Szeliński, Wien, I Stephansplatz 6. Ціна зошиту 50 кр.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщуе: Дня 2 січня 1898 отворено в Тиролі нову вузкоторову зелїзницю льокальну Цель н. о. Крімль. Стациї уряджено для загального руху, а перестанки тілько для руху особового і пакункового.

З днем 15 січня с. р. заведено новий розклад їзди на шляхах буковиньских зелїзниць льокальних Глибока-Берґомет н. С.-Межиброди і Карапчів н. С.-Чудин.

Після оповіщеня, заміщеного у Wiener Zeitung, розписано конкурс на вношене оферт на роботи підторові, як тоже на всї роботи торові і падторові для центрального двірця зелїзничого в Карльсбаді і для шляху сполучаючого сей дворець з буштеградским двірцем зелїзниці: „Карльсбад-Іоганґеорґіштадт“ в Карльсбаді. — Оферти приймае протокол подавчий ц. к. Міністерства зелїзниць у Віднї найдальше до 5 лютого с. р. в полудне. — Условя і коштописи переглянути можна в 18 Департаментї згаданого Міністерства, або в управі будови зелїзниць в Карльсбаді.

Дотепер тілько для руху особового і пакункового уряджений перестанок Лїнденгав на шляху Відень-Еґер отворено з днем 1 січня с. р. також для руху товарового в наборах цїловозових“.

Телеґрами.

Інсбрук 26 січня. Сойм ухвалив адресу преданности для Є. Вел. Цїсаря з нагоди ювилею его панованя. — Пос. Ґрабмаєр виступив дуже остро против правительства за заказ ношеня відзнак буршівских в Празї.

Будиєвиці 26 січня. При виборах до ради громадскої з другого круга виборчого побідили нїмецкі кандидати. Чехи вдержали ся від вибору.

Брукселя 26 січня. Виключений на послїднім засїданю парляменту социялїстичний посол Данблян хотів з своїми товаришами увійти вчера знову до парляменту, при чім прийшло до так великої бійки, що аж войско мусїло робити порядок.

Филипополь 26 січня. Убийників Анни Сімон, Дечка Бойчева і Новелича засудив суд апеляцийний на кару смерти; брата Бойчева Николу суд увільнив.

— **Книгарня наукового тов. Ім Шевченка** у Львові, улиця Академічна ч. 8. продае слїдуючі книжки: Вас. Чайченко. Під хмарним небом, поезиї часть 1, 1 зр., Книга казок, поезиї часть II, 60 кр., Твори прозаїчні ч. І. 80 кр., ч. II. 80 кр., ч. III. 80 кр. — Записки Товариства імени Шевченка ч. І, II, III, IV. по 1 зр.— Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4·50 зр., з пересилкою 5 зр. — Павло Граб. Збірник поезий ч. І. 20 кр., З чужого поля. Переклади 20 кр. — Іван Сурик. Твори, з московского 10 кр. — Олекс. Колесса. Шевченко і Міцкевич 1 зр. — Герінґ-Герасимович. Що то є ґосподарність 30 кр. — Шевченко з бандурою над Днїпром 25 кр. — Осип Маковей: Поезиї ч. І. 20 кр. — Михайло Старицкий. В темрявї, драма 20 кр. — Юлїй Верне. Подорож довкола землї 50 кр. — Молитвенник народний (фонетичний) 15 кр. — Марко Кропивницкий. Титарівна, драма 20 кр. — Василь Щурат. Замітки до Чернця Шевченка 10 кр., — Чернера республика на Афонї 10 кр., Пісня про Роляида 50 кр. — Школиченко, Між народ, повість, 20 кр. — Митро Олелькович. Писаня українські 10 кр. — Василь Кулик, Писання 10 кр.

— **Звістна фірма пп Михайла Спожаского і Сина** постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (кліш зроблений за границею). Коробка того листового паперу враз з кувертами продае ся в склепі пп. Спожарских (в камениці „Просьвіти“) по цїнї від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

рушно, притискае руки до грудий і замикае очи. Єї уста отворили ся, немов би хотїла кричати; але крик не вирвав ся з єї грудий. Здавало ся, що она цїла задеревіла.

Она не могла більше видержати, хотїла почути, що єї жде. А він мучив єї і велїв їй ждати! Коли він перше сумнївав ся, чи та дивна любов до Вінети єсть правдивою, щирою любовю, то тепер знав, що не мав чого сумнївати ся. Він любив, бо чув єї муки!

В одній хвили стояв він вже коло Вери, нахилив ся до неї і говорив; але що она не розуміла, що він каже, то він ще перед тим купив був собі перстень. Той перстень вложив він їй тепер на палець і она тепер зрозуміла.

Вхопила его за обі руки і стала цїлувати. Она була би кинулась до его ніг, коли-б він був на то позволив. Сльози плили з єї очий, а рівночасно голосно сьміяла ся.

Він єї добре розумів. То не була любов, то була покора. Чоловік, що знав історию єї житя, хотів єї взяти за жінку. Хто цїле своє житє пережив в неволи і пониженю, мусїв так чувствовати. Однако він був би велїв, щоби она не виявляла тілько голосної радости, тілько приниженої покірности. З усього видко було, що в ній нема нї тїни любови для него.

Але головна річ була в тім, що она прийняла его перстень. Був зроблений перший крок, аби єї зробити своєю. Він знов ляг коло єї ніг, а она проспівала пісню до кінця. Співала і инші пісні. Він знов лежав і впивав ся щастем. Який щасливий він тепер, а о скілько щасливійший буде, коли научить єї любити!

Відтак побрали ся під руки і пішли до до дому. Она була весела: сьміяла ся, говорила до него, а він уявив собі навіть, що єї розуміє. Коли прийшли коло кузнї, надійшов напротив них якийсь чоловік. То Том і скоро она его бачить, стає безрадно та простягає до него руку, на котрій блищить перстень Англичанина. Але на лици Тома видко страх, він сьміє ся остро і побачивши новий блискучий перстень, зриває его з єї пальця та кидає на землю. Відтак пориває до себе женщину, тягне єї з собою, як пса, що утїк свому панови і відходить з нею, полишаючи пана Стоного самого, оголомшеного, не знаючого що стало ся.

То було перед полуднем четвертого дня мраки і тоді стратила она свою силу. Під вечер мрака щезла.

Того самого дня по полудни відвідав Том пана Стоного і об'яснив ся з ним. Коли він Веру знов побачив, всьо в нїм обудило ся, а найгірше було то, що він тілько о ній наслухав ся. Нї, найгірше було, що другий любив єї щирійше як він. Цїлу ніч він з болю був як скажений. Він мусїв побороти свій страх перед нею, не міг єї нїкому другому відступити. „І она все любила лиш мене“ — закінчив свою бесїду.

Три панни прийшли також до пана Стоного; они просто сняли радостию. „Ви то зробили, ви їх обоє злучили“ — говорили єму панни. „Ми нїчого не робили, хоч хотїли вам честно помогти. Ви на ново розпалили огонь любови. Они обоє сотворені для себе, они належать до себе. Ви зробили добре дїло“. — —

В такий спосіб стало ся, що мр. Стоне вечером покинув Візбі, рівночасно з мракою. При від'їздї побачив він Візбі перший раз. То була маленька місцина в купкою червоних дахів і обильною зеленею. Вежі міского муру змалїли тепер по мраці вначно, руїни щезли між червоними дахами. Але цїла околиця була взагалї якась сумна, сїра.

Однако его вже тепер не обходив вид околиці. Він лиш питав ся: чому, чому? Коли він приїхав сюди лише на то, щоби тих двоє злучити, то чомуж его любов була така сильна? Чому мусїв він чути самотність, біль, розпуку?

Він заєдно обертав ся до моря і питав: „Коли ти перестанеш мене переслїдувати?“

Минуло досить часу, доки він не пересьвідчив ся, що робив морю кривду. То не дїйстне, живе щастє, яке дає его казочне місто, то лиш повторене минулого. Море зробило з него дитину, дало єму тепло родинного житя — положило на его живчик холодну руку. Чого-сьмів він ще більше жадати?

За редакцию відповідає: **Адам Коехо-єцкий**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.